

сжщества. Но тя се не бои отъ нищо, когато работата е за Бойча... Любовта ѝ ще бравира всичкитѣ жестокости на сждбата и на човѣцитѣ... Да, тя ще тръгне тозъ часъ... Но той просѣше и дрѣхи, разбира се, обикновенни, дрѣхи на миренъ човѣкъ, за да не възбуди подозрителността... Прѣдрѣшенъ, той можеше да слѣзе и въ Бѣла-Черква. Това ѝ затрудни. Дѣ да дири сега дрѣхи и кой ще се изложи на явна опасностъ да даде свои, и кога да дири тия дрѣхи, когато всека минута е драгоцѣнна? Послѣ ѝ удари друга мисль, която трѣбваше най-напрѣдъ да ѝ дойде въ главата: дѣ се крие Огняновъ? Въ билетчето не пише. Вѣроятно, той отъ прѣдпазване е повѣрилъ на Марийка тая тайна, за да ѝ съобщи устно на Соколова... А Марийка вече отиде... Какъ не ѝ щукнѣ на ума одѣвъ да ѝ пита дѣка е Бойчо? Слава Богу, че тя узна поне, че е въ Мѣнастирския долъ — отъ заштието. Мѣнастирскиятъ долъ е голѣмъ, но тя ще го растършува цѣль и ще наиде Бойча — уви, неприятелитѣ му нѣма да губятъ толкова врѣме, тѣ знаатъ точно дѣ чака отговора на писмото си... Но тя ще го намѣри, ще ги прѣвари, много ще ги прѣвари, защото ще бжде крилата... Едно е само невъзможно за неж: дрѣхи! А той дрѣхи иска прѣди всичко!... Боже, Боже... а врѣмето тѣй бързо върви... А тя нѣма съ кого да се посвѣтѣва.

Сичкитѣ тия мисли и съображения минххх прѣзъ ума ѝ въ единъ мигъ, съ свѣткавична бързина. Тя рѣши да остави заслона си и да бърза къмъ Мѣнастирския долъ. Но по-напрѣдъ погледнѣ внимателно прѣзъ клонетѣ на шубржката, къмъ градината. Тя забѣлѣжи прѣдъ вратата ѝ единъ човѣкъ съ голѣмъ фесъ, въ френски дрѣхи отъ сивъ шаякъ. Тя го зе най-напрѣдъ за Стефчова, но не, този бѣше късъ и друго яче на видъ... Тя позна Колча слѣпнятъ. Сърдцето ѝ трепнѣ отъ неволна радостъ, макаръ че Колчо, като слѣпъ човѣкъ, малко можеше да ѝ